

Arrest

nr. 140 792 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / IJ

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IJE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod van 22 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BROCORENS, die *loco* advocaat B. SOENEN, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 13 juli 2012 en 12 november 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 22 mei 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“ Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 13.07.2012 en 12.11.2012 werden ingediend en op 18.03.2013 werden aangevuld door:

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat de heer X. (...) sinds 28.09.2009 en mevrouw M. (...) sinds 07.05.2011 in België verblijven; dat zij hier duurzame sociale bindingen zouden hebben; dat zij behoorlijk Nederlands zouden spreken; dat zij over uitstekende kwalificaties en talenkennis zouden beschikken voor de arbeidsmarkt; dat zij in hun eigen levensonderhoud willen voorzien; dat zij een grote vrienden- en kennissenkring zouden opgebouwd hebben; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben; dat zij hier het centrum van hun belangen zouden opgebouwd hebben; dat de heer X. (...) reeds gewerkt heeft en terug bij dezelfde werkgever aan de slag zou kunnen indien hij over een arbeidsvergunning beschikt (zie: arbeidsovereenkomst d.d. 19.09.2012, intentieverklaring tewerkstelling d.d. 08.03.2013 en beëindiging van de arbeidsovereenkomst in onderling akkoord d.d. 08.03.2013, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De heer X. (...) diende een asielaanvraag in op 28.09.2009, die afgesloten werd met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 26.07.2011. Mevrouw M. (...) diende een asielaanvraag in op 09.05.2011. Deze aanvraag werd afgesloten op 19.09.2011 eveneens met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen aangetekend via de post betekend op 01.07.2012 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk respectievelijk 1 jaar en iets minder dan 10 maanden en vier maanden en tien dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden, aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen beweren dat een terugkeer naar het land van herkomst onwenselijk en onmenselijk is en dat zij een trauma zullen oplopen bij een gedwongen terugkeer. Verzoekers tonen echter niet aan de hand van concrete elementen aan dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst of een derde land waar zij kunnen verblijven. De loutere vage bewering dat zij een trauma zouden oplopen bij een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor beide partners geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen verwijzen naar de actuele toestand in de regio van herkomst. Zij verduidelijken dit niet verder, noch leggen zij enig bewijsstuk voor. De loutere verwijzing naar de 'actuele toestand' in de regio van herkomst, wat zij hiermee ook bedoelen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkenen roepen in dat zij twee aanvragen art. 9ter hebben ingediend, dat er nog een beroepsprocedure hangende is inzake de eerste aanvraag en dat de tweede aanvraag nog hangende is. Het is zo dat verzoekers medische regularisatieaanvragen hebben ingediend op 01.06.2011 en op 20.09.2012. Beide aanvragen werden reeds afgesloten, respectievelijk op 23.04.2012 (ongegrond) en op 04.02.2013 (onontvankelijk). De beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de beslissing van 23.04.2012, werd afgesloten op 30.10.2012 (arrest nr. 90755, beroep verworpen). Het aangehaalde element is bijgevolg niet langer relevant.

Verzoekers halen aan dat zij de aanvraag onmogelijk vanuit Kosovo kunnen indienen en evenmin vanuit een derde land, aangezien zij niet over een niet-preciaire verblijfstitel voor een derde land beschikken, maar leggen geen enkel bewijs voor dat deze bewering kan staven. De loutere bewering dat zij de aanvraag niet via de reguliere weg zouden kunnen indienen, kan niet weerhouden worden.

Betrokkenen stellen dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevinden, maar tonen dit op geen enkele wijze aan. De loutere vermelding dat men zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. »

1.3. Op 22 mei 2013 wordt aan de verzoekende partijen het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt :

« Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van Huygelier Joke, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Aziel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(..)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië1, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven2.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling en werd geen subsidiaire bescherming toegekend door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 19.09.2011. Zij verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar aangetekend via de post betekend op 01.07.2012 en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied.

■ Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

• 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar aangetekend via de post betekend op 01.07.2012 en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied.

Inreisverboden

■ In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar in volgende gevallen:

• 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar aangetekend via

de post betekend op 01.07.2012 en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied. »

«Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van Huygelier Joke, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(..)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling en werd geen subsidiaire bescherming toegekend door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 26.07.2011. Hij verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem aangetekend via de post betekend op 01.07.2012 en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied.

■ Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

• 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem aangetekend via de post betekend op 01.07.2012 en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied.

Inreisverboden

■ In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot

verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar in volgende gevallen:

• 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem aangetekend via de post betekend op 01.07.2012 en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied. »

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend toe aan de rechter te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partijen vragen in hun inleidend verzoekschrift om de nietigverklaring van drie onderscheiden beslissingen, met name:

- de beslissing van de gemachtigde van 22 mei 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt,
- de beslissing van de gemachtigde van 22 mei 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten,
- de beslissing van de gemachtigde van 22 mei 2013 houdende een inreisverbod.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen in het verzoekschrift geen enkele verantwoording afleggen voor het gegeven dat zij de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds in één verzoekschrift bestrijden.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat de thans voorliggende eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Ter terechtzitting van 27 februari 2015 wordt de kwestie van de samenhang van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De verzoekende partijen wijzen erop dat het inreisverbod moet vernietigd worden opdat de beslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan vernietigd worden.

Met dit betoog tonen de verzoekende partijen de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds niet aan. Er wordt op gewezen dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen. De Raad wijst er verder op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en derde bestreden beslissing in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de verzoekende partijen tot enig verblijf zouden zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten en van het ermee gepaard gaande inreisverbod kaduuk worden. Ook in omgekeerde zin heeft de nietigverklaring van de tweede en/of derde bestreden beslissing geen impact op de rechtsgeldigheid van de eerste bestreden beslissing.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor de belangrijkste bestreden beslissing (en de in voorkomend geval hiermee samenhangende beslissing). Ter terechtzitting geven de verzoekende partijen aan dat, indien de samenhang niet aanvaard zou worden, de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet de belangrijkste bestreden beslissing is. *In casu* wordt zodoende geadviseerd voor de ontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoekende partijen als de belangrijkste bestreden beslissing werd aangeduid, met name de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 22 mei 2013.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing, de beslissing van 22 mei 2013 waarbij verzoekende partijen het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten en een inreisverbod wordt opgelegd.

3. Onderzoek van het beroep wat betreft de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partijen betogen als volgt :

« 4.1.1.

De verwerende partij begaat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partijen, in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekende partijen mede te delen dat hun aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk verklaard wordt.

Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.1.2.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

- 4.1.2.1.

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)

Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009. zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

b)

Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering en de wil tot werken en de reële tewerkstellingskansen belangrijk elementen die beoordeeld dienen te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

Er kan niet ontkend worden dat de situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden niet overeenstemt met een prangende humanitaire situatie zoals omschreven in de regeringsinstructies, doch dient vastgesteld te worden dat de feitelijkheden eigen aan het dossier van de verzoekende partijen bewijs leveren van hun duurzame lokale verankering.

In eerste instantie is het zo dat de verzoekende partijen reeds geruime tijd ononderbroken in België verblijven en dit reeds sinds 2009 voor wat de eerste verzoekende partij betreft.

Daarnaast is het zo dat verzoekende partijen zich hebben geïntegreerd in België, taallessen hebben gevolgd en een sociaal netwerk hebben opgebouwd.

Tenslotte heeft de eerste verzoekende partij reeds een economische bijdrage geleverd aan de Belgische economie en wenst dit in de toekomst opnieuw te doen, van zodra hij over de vereiste documenten kan beschikken.

De wil tot werken is een element die hoog in het vaandel wordt gedragen bij de beoordeling van een aanvraag tot regularisatie.

Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, waarbij sprake kan zijn van duurzame lokale verankering, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het vertrouwensbeginsel doordat meegedeeld werd dat de achterliggende filosofie van de instructies blijvend zal worden toegepast binnen de discretionaire

bevoegdheid, doch bij het nemen van individuele beslissingen, zoals in casu, wijkt de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan af.

Een dergelijke werkwijze kan niet aanvaard worden.

c)

Bovendien heeft de Raad van State duidelijk gesteld in een arrest met nr. 73.025 dd. 09/10/1998 en een arrest met nr. 108.561 dd. 28/06/2002 dat de buitengewone omstandigheid geen geval overmacht moet zijn en dat het enkel dient te gaan om een situatie waarin het voor de betrokken vreemdelingen bijzonder moeilijk is om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

De Raad van State aanvaardt zelfs dat de buitengewone omstandigheid zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt (RvSt, nr. 99.424, 03/10/2001).

Zoals hoger uiteengezet blijkt dat de verzoekende partijen zich steeds zorgvuldig hebben gedragen en dat zij omstandigheden kunnen aantonen die het hen moeilijk maken om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

De verzoeker heeft steeds een tewerkstelling gehad en bijgedragen tot de maatschappij.

De verzoekster heeft een medische regularisatie-aanvraag ingediend omdat zij in België behandeling behoeft. Zij kan zich dus om medische redenen niet begeven naar haar land om aldaar een aanvraag in te dienen.

Er kan zelfs verwacht worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de weigeringsbeslissing in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet zal vernietigen gezien het recente arrest gewezen door de Raad van State dd. 19/06/2013, met nr. 223.961.

De bestreden beslissing faalt dan ook omdat hieromtrent niet gemotiveerd wordt.

- 4.1.2.2.

Tevens wordt aangehaald dat gronden van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Het mag duidelijk zijn dat ook deze motivering niet materieel draagkrachtig kan zijn en tevens onredelijk is om

de bestreden beslissing van onontvankelijkheid te dragen.

Integratie zou, overeenkomstig de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, geen grond voor onontvankelijkheid kunnen zijn.

Evident, is dit onjuist.

Dergelijke redenering is zodanig algemeen dat dit impliceert dat geen enkele vreemdeling op basis van integratie een verblijfsmachtiging via zijn verblijfplaats in België kan aanvragen.

a)

Uiteraard kunnen redenen van integratie (talenkennis, centrum van belangen in België, reële tewerkstellingsmogelijkheden...) buitengewone omstandigheden uitmaken.

Het is niet omdat de Dienst Vreemdelingenzaken een appreciatiebevoegdheid heeft, dat de Dienst Vreemdelingenzaken met een algemene uitspraak zijn eigen appreciatiemarge met betrekking tot het critérium 'buitengewone omstandigheden' mag ondergraven en stellen dat integratie niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België ingediend wordt.

Als integratie NOOIT EEN GROND is tot onontvankelijkheid, wordt iedere aanvraag met verwijzing naar de integratie (werk, centrum van belangen, talenkennis....) als buitengewone omstandigheid STEEDS afgewezen.

Uiteraard is dit niet wat de wetgever heeft gewild.

Dergelijk algemeen standpunt gaat immers in tegen de wettelijk voorziene appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris.

b)

NOOIT heeft de wetgever UITGESLOTEN dat redenen van INTEGRATIE ONMOGELIJK EEN GROND TOT ONTVANKELIJKHEID kunnen zijn.

Het is duidelijk dat het verblijf en integratie van de verzoekende partij in België echte manifeste buitengewone omstandigheden zijn.

c)

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de onontvankelijkheidsfase.

'Vit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen.

Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen. De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat "daarom" deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen.

Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen."

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27/11/2012)

Er wordt in de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Meer dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen zogenaamd tot de gegrondheid behoren, doet de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet. Er is geen sprake van een ware motivering.

4.1.3.

De motivering moet draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arrbr. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867 393).

Naast de manifeste schending van de motiveringsplicht heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het redelijkheidsbeginsel geschonden.

In 1981 stelde Professor SUETENS reeds dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet; precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het te allen redelijkheid ingaat. Wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Impliciet wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken de sterke integratie en de duurzame lokale verankering van de verzoekende partij erkend en dat de gunst van regularisatie zou kunnen worden toegekend, indien zij hun aanvraag vanuit het buitenland, via de diplomatieke of consulaire post, zouden indienen.

Het is echter onredelijk om van de verzoekende partijen te verwachten om eerst naar hun land van herkomst af te reizen teneinde aldaar hun machtiging tot verblijf te bekomen.

De verzoekende partijen hebben niet de financiële middelen om terug te keren naar hun land van herkomst en om aldaar te verblijven voor een onbepaalde duur.

- Bovendien is de eerste verzoekende partij ziek, hetgeen een tijdelijke terugkeer, voor onbepaalde duur, eveneens bemoeilijkt.

Er dient nogmaals benadrukt te worden dat de aanvraag tot medische regularisatie nog niet definitief beëindigd is, aangezien de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog steeds hangende is (stuk 5).

Het weze dan ook opgemerkt dat de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden mag overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd mag sanctioneren.

4.1.4.

De beslissing tot onontvankelijkheid genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient dan ook vernietigd te worden. »

3.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

3.3. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de onontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekende partijen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van hun aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden.

3.4. De Raad kan inzake de grief omtrent het niet toepassen van de instructie van 19.07.2009 enkel vaststellen dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken.

3.5. Waar verzoekende partijen er zich *in se* over beklagen dat zij niet de toepassing krijgen van criteria van “de instructie van 19.07.2009” terwijl zij hier wel aan voldoen, meer bepaald waar zij verwijzen naar de elementen inzake hun duurzame lokale verankering, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

3.6. De stelling van verzoekende partijen dat de vernietiging van de instructie de verwerende partij er niet van heeft weerhouden de criteria toch verder toe te passen, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken te veronderstellen dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*”. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zij deze verder dient toe te passen. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Waar verzoekende partijen aldus het vertrouwensbeginsel geschonden achten, wijst de Raad erop dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoekende partijen er mochten van uitgaan dat zij verder in België mochten verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

3.6. De verzoekende partijen wijzen voorts op de elementen die zij hebben aangehaald ter ondersteuning van hun aanvraag, met name hun tewerkstelling, medische motieven en dat er een beroepsprocedure hangende is tegen de afwijzing van hun medische regularisatieaanvraag, doch hiermee herhalen zij slechts hun argumenten uit hun aanvraag zonder de motieven dienaangaande : « *Het feit dat de heer X. (...) sinds 28.09.2009 en mevrouw M. (...) sinds 07.05.2011 in België verblijven; dat zij hier duurzame sociale bindingen zouden hebben; dat zij behoorlijk Nederlands zouden spreken;*

dat zij over uitstekende kwalificaties en talenkennis zouden beschikken voor de arbeidsmarkt; dat zij in hun eigen levensonderhoud willen voorzien; dat zij een grote vrienden- en kennissenkring zouden opgebouwd hebben; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben; dat zij hier het centrum van hun belangen zouden opgebouwd hebben; dat de heer X. (...) reeds gewerkt heeft en terug bij dezelfde werkgever aan de slag zou kunnen indien hij over een arbeidsvergunning beschikt (zie: arbeidsovereenkomst d.d. 19.09.2012, intentieverklaring tewerkstelling d.d. 08.03.2013 en beëindiging van de arbeidsovereenkomst in onderling akkoord d.d. 08.03.2013, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De heer X. (...) diende een asielaanvraag in op 28.09.2009, die afgesloten werd met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 26.07.2011. Mevrouw M. (...) diende een asielaanvraag in op 09.05.2011. Deze aanvraag werd afgesloten op 19.09.2011 eveneens met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen aangetekend via de post betekend op 01.07.2012 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk respectievelijk 1 jaar en iets minder dan 10 maanden en vier maanden en tien dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. (...) Betrokkenen roepen in dat zij twee aanvragen art. 9ter hebben ingediend, dat er nog een beroepsprocedure hangende is inzake de eerste aanvraag en dat de tweede aanvraag nog hangende is. Het is zo dat verzoekers medische regularisatieaanvragen hebben ingediend op 01.06.2011 en op 20.09.2012. Beide aanvragen werden reeds afgesloten, respectievelijk op 23.04.2012 (ongegrond) en op 04.02.2013 (onontvankelijk). De beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de beslissing van 23.04.2012, werd afgesloten op 30.10.2012 (arrest nr. 90755, beroep verworpen). Het aangehaalde element is bijgevolg niet langer relevant. » in concreto te betwisten. Daar zij nalaten deze motieven met concrete argumenten te betwisten, slagen zij er niet in deze kennelijk onredelijk of onjuist te doen bevinden.

3.7. Voorts gaan verzoekende partijen uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar zij uit de motieven ervan afleiden dat de verweerder van oordeel is dat integratie *nooit* een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Immers heeft de verweerder omtrent de ingeroepen elementen van integratie slechts geoordeeld dat deze *in casu* niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend waarbij erop gewezen wordt dat verzoekende partijen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig was toegestaan in afwachting van de behandeling van hun asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Reeds op 1 juli 2012 werd aan verzoekende partijen het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, doch zij kozen ervoor in de illegaliteit verder te verblijven op het Belgische grondgebied, dit terwijl de duur van hun asielprocedure niet als onredelijk lang kan beschouwd worden. Uit voormelde motivering blijkt slechts dat verweerder de feitelijke gegevens die verzoekende partijen hun zaak kenmerken bestudeerd heeft om tot het besluit te komen waarom de opgebouwde integratie verzoekende partijen niet verhindert de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. De conclusie die verzoekende partijen trekken aangaande deze motivering kan duidelijk niet gevolgd worden en mist feitelijke grondslag. De loutere overtuiging voorts van verzoekende partijen dat hun integratie hen verhindert de aanvraag in het herkomstland in te dienen volstaat daarenboven geenszins om de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid van voormeld motief aan te tonen.

3.8. Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad erop dat, naast de vaststelling dat in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde wordt toegekend aan arresten, verzoekende partijen niet aantonen dat de feitelijke gegevens die aanleiding hebben gegeven tot dit arrest vergelijkbaar zijn met de feitelijke gegevens in onderhavige zaak, dit temeer nu voormeld arrest handelt over een ongegrondheidsbeslissing in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, terwijl onderhavig beroep betrekking heeft op een onontvankelijkheidsbeslissing in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het

geval is. De Raad benadrukt nogmaals dat de loutere subjectieve overtuiging van de verzoekende partijen dat zij niet terug kunnen naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen, niet vermag afbreuk te doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. Het komt aan de verzoekende partijen toe om deze motieven met concrete argumenten te weerleggen en niet, zoals zij in het verzoekschrift doen, zich beperken tot het louter herhalen van de aangehaalde argumenten in hun aanvraag. Aldus, waar de verzoekende partijen nogmaals wijzen op de medische toestand en de procedure(s) tot medische regularisatie, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing dienaangaande een motief bevat dat stelt : « *Betrokkenen roepen in dat zij twee aanvragen art. 9ter hebben ingediend, dat er nog een beroepsprocedure hangende is inzake de eerste aanvraag en dat de tweede aanvraag nog hangende is. Het is zo dat verzoekers medische regularisatieaanvragen hebben ingediend op 01.06.2011 en op 20.09.2012. Beide aanvragen werden reeds afgesloten, respectievelijk op 23.04.2012 (ongegrond) en op 04.02.2013 (onontvankelijk). De beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de beslissing van 23.04.2012, werd afgesloten op 30.10.2012 (arrest nr. 90755, beroep verworpen). Het aangehaalde element is bijgevolg niet langer relevant.* » Dit motief vindt steun in het administratief dossier en verzoekende partijen tonen met hun betoog geenszins de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid ervan aan.

Tenslotte, waar de verzoekende partijen er nog op wijzen dat zij niet beschikken over de nodige financiële middelen om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen, wijst de Raad erop dat uit lezing van de aanvragen van 13 juli 2012 en 12 november 2012 verzoekende partijen dergelijk argument niet hebben aangevoerd als zijnde buitengewone omstandigheid die hen verhindert of bijzonder moeilijk maakt de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan de verzoekende partijen toekomt om bij hun aanvraag duidelijk aan te geven waarin volgens hen de buitengewone omstandigheden bestaan die hen verhinderen zich naar hun land van herkomst te begeven om aldaar hun aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Nu verzoekende partijen voormeld argument niet hebben aangehaald in hun aanvragen, kan de verweerder ook niet verweten worden hieromtrent niet gemotiveerd te hebben. Verzoekende partijen kunnen voormeld argument dan ook niet dienstig aanvoeren om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bekomen.

3.8. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.9. De Raad stelt vast dat het tweede middel gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing, waarvan de Raad reeds geoordeeld heeft dat het beroep tegen deze beslissingen onontvankelijk is gelet op de bespreking onder punt 2.1.. De Raad gaat dan ook niet over tot de bespreking van deze middelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER